

Arvutimängust ja ooperimajast said sisekujundaja esimesed trepiastmed

Keiu Arnoveri lugu sisekujundajaks saamisest algas koos sõbrannaga Simsi mängimisest, arenes teatri külalistele korterit sisustades ja on jõudnud kinnisvaraprojektide kureerimise, valgustuslahenduste loomise ja köökide kujundamiseni. Kogu teekonda on saatnud aktsendid kujutava kunsti mängumailt, mille puhul hindab Keiu autori heade oskuste kõrval inimese huvitavat karakterit.

Milline on sinu sisekujunduseni jõudmise lugu?

See lugu on pikk, aga lühike, ja kummaline, ent loogiline. Olen väikesest peale soovinud tegeleda millegi loovaga. Kui aga jõudis kätte aeg, mil tuli valida üks suund ja seda edasi arendada, jooksin ma kokku. Nooled näitasid muusika, moe, teatri ja teab veel mille suunas. Ükski variantidest ei tundunud siiski nii õige, et oleksin tahtnud pea ees sisse hüpata ja proovida, kas saan päriselt ka hakkama. Sisekujundust seal hulgas aga polnud – see oli minu jaoks väga kaugel ja võõras ning ma ei osanud selle peale mõeldagi.

Samal ajal mulle meeldis tohutult Simsi mängida. See on realistlik arvutimäng, kus tuleb väga detailselt maja valmis ehitada ning see ka kõige eluks vajalikuga sisustada. Sellele järgneb virtuaalsete inimestega valminud majas mängimine ja nende elu seadmine. Mängisime parima sõbrannaga Simsi kahekesi nii, et mina ehitasin ja sisustasin ning tema mängis tegelastega, sest viimane osa mind nii väga ei paelunud. Mida aeg edasi, seda keerulisemaks ja ajakulukamaks minu virtuaalsed majad muutusid ning sõbrannal katkes kannatus oma järge oodates. Ta soovitas mul sisekujundajaks hakata. Selle peale lõi mul äkki tuluke põlema ja hakkasin asja uurima. Möödus ehk paar aastat ja töötasin juba esimese projekti kallal. Tagantjärele mõeldes oli see huvi mul juba lapsena olemas, kuid siis ei saanud ma sellest ise aru ega osanud sellele nõ näppu peale panna.

Milline oli esimene projekt, samm virtuaalreaalsusest nn pärismaailma?

Alustasin erialaseid õpinguid Tallinna Tööstushariduskeskuses 2012. sügisel. 2013. sügisel pakuti mulle juba esimest projekti, milleks oli Rahvusoper Estonia külaliskorteri planeerimine ja sisustamine. Töötasin samal ajal kooli kõrvalt Estonia infolaua

moodnekode.delfi...

Rahvusoper Estonia
Teater

administraatorina. Minu otsene ülemus teadis mu õpingutest ja kui teater vajab korteri projekti ellu viijat, soovitas mu ülemus mind. Hoolimata oma „rohelusest“ sain hästi hakkama ja peale seda pole möödunud päevagi, kui mul mõnda projekti käsil poleks. Sain tuule tiibadesse.

Koolis kestis õpe 3,5 aastat ja lõpetamise ajaks oli mul juba koos korralik portfoolio. Vahepeal lahkusin infolaua tööpostilt ja läksin tööle kinnisvarafirmasse Goodson&Red. Tänu kinnisvarafirmasse sattumisele olen saanud väga palju põnevaid projekte ja tohutu kogemusepagasi.

Seoses tööga teatris – kuidas võrdleksid korteri sisekujundust teatritüki lavakujundusega? Ma ei pea silmas konkreetset korterit ega konkreetset teatritükki, vaid ideed ruumist, kus on kindlad funktsioonid ja kus tegutsevad teatud tegelased. Kas võib öelda näiteks, et minu kodu on minu isiklik teatrilava?

Nii sisekujundus kui teater on väga laia amplituuda sidudes kõik elulise üheks terviklikuks „tükiks“. Sisekujunduses kasutan tihti eritellimusmööblit. Kujundan ja joonistan mööbli, mida poest ei saa ja see tehakse valmis. Lavakujundus toimib umbes samamoodi. Kunstnikul on visioon, milline peab lava välja nägema ja keegi peab selle valmis tegema. Sisekujunduses kasutan erinevaid põnevaid tekstiile, millest valmistatakse kardinaid, patju, mööblit, vaipu jne. Teatrist tootsin paralleeli kostüümide valmistamisega. Kõik detailid peavad olema läbimõeldud ja omavahel kokku sobima ning laval toimuvast parema pildi looma.

Neid paralleele saab tuua lõputult. Lavastaja on kui sisekujundaja, projekti juht. Lavamehed on kui ehitajad, kes aitavad mööblit kokku panna ja raskeid asju liigutada. Valgustaja on kui elektrik, kes valgustid paika paneb ja hoolitseb, et need töötaks.

Näitlejad on kui ilusad maalid, vaasid ja muud aksessuaarid, mis teevad sisustuse huvitavaks, omanäoliseks ja jutustavad samal ajal mõnd lugu.

Milliseid kunstnikke imetled?

Kunsti mõiste alla paneksin ka muidugi rea teisi nimesid, kes ei tegele otseselt maalikunsti või graafikaga. Ma saan palju rõõmu ja inspiratsiooni ka moekunstist, mööbli- ja tootedisainist, arhitektuurist ja vahel isegi autodest. Eesti uuema aja maalikunstnikest meeldivad väga Liisa Kruusmägi ja Kärt Hammer. Klassikast kindlasti Wiiralt ja Matisse.

Imetlen alati neid, kellel on julgust silma paista ja seda lisaks oma töödele ka inimesena. Kes teevad suu lahti ja ütlevad, kui öelda on. Hea teose taga peab seisma üks huvitav karakter, kellest on ka muud rääkida peale selle, et päris hästi joonistab ju.

Allikas: Artikkel on lühendatud versioon noba.ac esmakordselt ilmunud loost.